

Bardo, False Chronicle of a Handful of Truths

Regie: Alejandro G. Iñárritu | Met: Daniel Giménez Cacho, Griselda Siciliani, Ximena Lamadrid | MEX, 2022 | 2u44

Silverio is een gerenommeerde Mexicaanse journalist en documentairemaker die woont en werkt in Los Angeles. Wanneer hij een prestigieuze internationale prijs in ontvangst mag nemen, keert hij noodgedwongen terug naar zijn geboorteland. Deze simpele reis zal hem echter onverwacht confronteren met de waanzin van zijn herinneringen, diepgewortelde familiebanden en de nieuwe realiteit in zijn thuisland.

Voor het eerst sinds zijn succesvolle filmdebuut *Amores Perros* keert Mexicaans regisseur Alejandro González Iñárritu terug naar Mexico met een film in en over zijn geboorteland. Hij won al twee keer de Oscar voor beste regisseur met *Birdman* en *The Revenant*. Voor deze film werkte hij samen met landgenoot Daniel Giménez-Cacho, die in de rol kroop van een worstelende Silverio. Het resultaat is een epische, visueel verbluffende en immersieve film rond universele en tegelijk persoonlijke vragen over identiteit, succes, sterfelijkheid en de geschiedenis van Mexico. Een nostalgische tragikomedie over wat het betekent om mens te zijn in deze merkwaardige tijd.

BINNENKORT

Moonage Daydream
ma 30.01.23 – 20u30

De Acht Bergen
vr 27.01.23 – 20u30
zo 29.01.23 – 19u (extra)
di 31.01.23 – 20u30

Broker
di 7.02.23 – 20u30

Joyland
di 14.02.23 – 20u30

Yuku en de Himalayabloem (5+)
di 21.02.23 – 15u

Corsage
di 21.02.23 – 20u30

Alcarràs
di 28.02.23 – 20u30

www.ccstrombeek.be/film

 EUROPA CINEMAS
CREATIVE EUROPE - MEDIA SUB-PROGRAMME

 VAF
VLAAMS
AUDIOVISUEEL
FONDS

 STROMBEEK
USFABRIEK

INTERVIEW - Oscarwinnaar Alejandro G. Iñárritu maakt comeback met 'Bardo': 'Succes is een rookgordijn, een lege doos'

Lieven Trio, De Morgen, 15.11.2022

Na twee opeenvolgende Oscars werd het stil rond Alejandro G. Iñárritu. Na zeven jaar in het vagevuur keert hij nu gelouterd terug met *Bardo*: een uiterst persoonlijke film waarin hij de confrontatie aangaat met zijn succes, zijn roots en het verlies van een kind.

Een Mexicaan die twee jaar op rij de Oscar voor beste regisseur wint. Het was nooit gezien, totdat Alejandro González Iñárritu in 2015 en 2016 een indrukwekkende dubbelslag sloeg met achtereenvolgens *Birdman* en *The Revenant*. De wereld – en Hollywood in het bijzonder – lag aan zijn voeten. Of zo leek het toch, vanop afstand. Want voor Iñárritu zelf was het succes veeleer een blok aan zijn been. Het zou hem zeven jaar kosten om opnieuw een langspeelfilm te maken: *Bardo* – de titel verwijst naar een boeddhistische term voor de schemerzone tussen dood en wedergeboorte. Precies het soort plek waar Iñárritu de afgelopen jaren in ronddoelde.

“Succes is een fata morgana, het lost voor je ogen op”, zegt hij ons in Venetië, waar *Bardo* zijn wereldpremière beleefde. “De meeste mensen zien succes als een doel, een plek waar je op een bepaald moment kunt arriveren. Maar wanneer je even van dat succes proeft, voel je meteen dat het een rookgordijn is, een lege doos. En daarvoor heb je dan zoveel opgeofferd: tijd met je gezin, tijd voor jezelf, je gezondheid...”

DE DOOD NADERT

Voor ons zit een man die de 60 nadert, en ook daardoor anders tegen het leven is gaan aankijken: “60 worden is een heel belangrijk moment voor mij. Het idee dat ik dood zal gaan, wordt stilaan heel concreet. Dat zet alles in een ander licht, je gaat al je idealen en doelen opnieuw afwegen. Ik heb misschien nog een jaar of 25 voor me. Wat wil ik daarmee doen? Wat is op dit moment nog echt belangrijk voor mij?”

Het zijn precies de vragen die Silverio Gama, het vertwijfelde hoofdpersonage van *Bardo*, zich stelt. De verschillen tussen de protagonist en Iñárritu zijn duidelijk – Silverio is een gelauwerde journalist en documentairemaker, geen Oscarwinnende fictieregisseur –, de gelijkenissen nog veel duidelijker. Silverio is een alter ego van Iñárritu. Existentiële muizenissen, warrig krulhaar en donkere zonnebril inclusief.

Maar noem *Bardo* vooral geen autobiografie. “Daar zou ik nooit aan beginnen”, huivert Iñárritu. “Het zou de saaiste autobiografie ooit zijn. (lacht) Ik zou *Bardo* eerder omschrijven als een emografie: mijn emotionele biografie. Ik heb een heel slecht feitelijk geheugen, ik kan helemaal niet precies reconstrueren wat er in mijn leven allemaal gebeurd is. Maar wat ik daarbij gevoeld heb, daar heb ik de afgelopen jaren veel over nagedacht, en intussen heb ik er een heel helder beeld van. Daarom heb ik deze film

gemaakt: om een aantal gevoelens die ik lang heb binnengehouden, met de wereld te delen. Het voelde voor mij noodzakelijk om deze oefening te maken.”

PIJN INGESLIKT

Iñárritu gaat in *Bardo* de confrontatie aan met enkele van de pijnlijkste episodes uit zijn leven. “Terwijl ik aan deze film werkte, kwamen er heel wat dingen naar boven die opgesloten zaten in mijn onderbewustzijn. Mijn vrouw en ik verloren lang geleden een baby. Jarenlang slikten we die pijn in. Maar via deze film kon ik er eindelijk uitdrukking aan geven.”

Bardo maakt het verlies tastbaar met humor en poëzie: het verloren kind wordt belichaamd door een baby die ter wereld komt, maar meteen weer in de moederschoot kruipt, en daar later te pas en te onpas weer even uit tevoorschijn komt. “Ik wilde de primitieve, nooit verdwijnende verbondenheid met die pijn tonen. De band met een overleden kind is een van de moeilijkste die er bestaan. Het is als een navelstreng die je, hoe hard je ook probeert, nooit doorgeknijpt krijgt en altijd achter je aan sleept. De pijn kan altijd weer de kop opsteken.”

Voor zijn meest persoonlijke film ooit ging Iñárritu radicaal anders te werk dan in het verleden. De regisseur die aanvankelijk bekend werd met films als *Amores perros* en *Babel*, die opvielen door hun uitgekende vertelstructuur, liet deze keer alle narratieve regels varen. Wanneer we hem naar de meanderende, droomachtige structuur van *Bardo* vragen, antwoordt hij grijzend: “Heeft deze film dan een structuur? Dat wist ik niet.”

Deze film maakte hij volledig op het gevoel, geeft hij toe: “Eerlijk, ik heb nooit heel bewust nagedacht over de structuur. Er waren gewoon allerlei dingen die zich spontaan kwamen aandienen: emoties, gedachten, overpeinzingen, angsten, dromen... Die heb ik samengeklutst in een film. Daartegenover staat wel dat dit visueel mijn meest minutieus voorbereide, meest gecontroleerde film is. Want om alles er zo vloeiend en zwevend te doen uitzien, moet alles perfect gedesignd zijn.”

Bardo is het verslag van een existentiële crisis, waarin ook roots en nationale identiteit belangrijke ingrediënten zijn. In 2001, in de nasleep van het wereldwijde succes van zijn debuutfilm *Amores perros*, ruilde Iñárritu zijn thuisstad Mexico City in voor Los Angeles. De twee decennia die hij in de Verenigde Staten spendeerde, zadelden hem (en zijn kinderen) op met een permanent gevoel van ontworteling – daar is die schemerzone uit de titel weer. Zwevend tussen twee culturen, nergens meer volledig thuis. “Mijn thuis is vandaag geen fysieke plek meer”, zegt hij. “De enige constante in mijn leven is mijn gezin: mijn twee kinderen en mijn vrouw. Zij zijn mijn thuis, mijn natie.”

Meer lezen op de website:

<https://www.ccstrombeek.be/film/bardo>

